

[Iver Poulsen.]

ningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed" — et udtryk, som for øvrigt forekommer mindre klart end vort tilsvarende „følger af hans embede“.

Med en sådan henvisning til disse generelle begreber er det en præcisering. Man ophæver §§ 155-157, de bestemmelser, der hidtil har været hovedhjørnestenen i ministeransvaret — men indholdet af dem, hvor bliver det af? Det er ikke til at finde hverken i § 5 eller i § 4. Grundloven står det jo ikke i og „lovgivningen i øvrigt“ — ja men man kan da ikke først ophæve disse vigtige konkrete bestemmelser i § 6 og så sige, at de er genopvågnet i § 4, men nu puttet ind i og helt udvisket i det generelle begreb „lovgivningen i øvrigt“. Lige så lidt kan man da, hvis der skal være nogen mening i det hele, tale om en præcisering gennem dem i et begreb som „hans stillings beskaffenhed“ og dermed gøre de materielle reglers fortsatte beståen afhængig af en spidsfindig og tvivlsom fortolkning af en sådan regel.

Jeg vil nødig udtrykke mig for stærkt — det ligger jo ikke for mig — men her må der være noget galt, og det forekommer så meget mere øjensynligt, som man anerkender i regeringsforslaget at være endog påfaldende langt fra det, der i indledningen til motiverne proklameres at være hensigten, nemlig at give udtømmende regler om ministres retlige ansvar.

Bortset fra de principielle forskelligheder mellem regeringsforslaget og de uafhængiges med hensyn til selve opbygningen af loven, og hvad der særskilt fremdrages eller ikke fremdrages i enkelte bestemmelser, er der en række principielle og væsentlige områder med hensyn til indholdet, hvorpå regeringsforslaget adskiller sig fra vort, og blandt disse skal jeg her lige omtale tre: for det første afgrænsningen af det subjektive ansvarsgrundlag, grov eller simpel uagtsomhed, for det andet fortielser over for folketinget og for det tredje spørgsmålet om forældelse. Efter regeringsforslaget forudsættes det efter § 4, at der er handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Efter vort forslags § 7, stk. 2, er det en betingelse, at han har indset eller burdet indse, at der forelå lov- eller pligtstridige forhold. Det er i realiteten ens-

betydende med forsæt og simpel uagtsomhed i modsætning til grov uagtsomhed.

Dette mener vi man må fastholde med støtte bl. a. i professor Poul Meyers udtalelser og i reglerne i § 4 i den tilsvarende norske rigsretslov af 1932. Regeringsforslagets motiver henviser et par gange til den norske lov, uden at man har følt sig foranlediget til at oplyse om dette meget væsentlige punkt i begrundelsen for kun at ville straffe for grov uagtsomhed. Så henviser man i motiverne til § 4 til en påstået udvidelse af ansvaret, der er så spidsfindig, at den selv for jurister næsten grænser til det uforståelige. Det er en tvivlsom form for oplysning. Den er måske ikke ligefrem vildledende, men jeg synes i hvert fald heller ikke, at man kan kalde den vejledende. Og hvad der forekommer endnu mere betænkeligt, er, at der i slutningen af motiverne til § 4 dukker noget op, som jeg har ladet mig fortælle — og det skal også nok være rigtigt — må være en juridisk nydannelse, idet man dér taler om forseelse, der alene er begået af ringe uagtsomhed, og som derfor ikke alvorligt kan bebrejdes ministeren. Dette er fra endog særdeles kyndig juridisk side betegnet som en tilsnigelse for at få kravet om grov uagtsomhed til at glide ned. Grov uagtsomhed er ifølge definitionen en uagtsomhed, der er større end den, som almindeligt uagtsomme personer udviser, men en sådan målestok må være for beskeden, når det drejer sig om ministre. Begrebet „en ganske almindelig uagtsom minister“ skulle man tro at ikke mindst ministre selv ville frabede sig; men så bliver konklusionen, at ansvaret kommer i funktion ikke blot ved grov, men også ved almindelig simpel uagtsomhed, og det må vi i hvert fald holde fast ved.

Vi anerkender som før sagt, at den højtærede justitsminister på et meget betydningsfuldt punkt, nemlig med hensyn til oplysninger og fortielser, har fraveget sit tidligere standpunkt og har foreslået en særlig regel herom i § 4, stk. 2. Men vi er ikke tilfredse med formuleringen, særlig hvad angår fortielser, hvor det hedder: „under folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.“ Hvad der er af væsentlig betydning, er ikke noget, der skal overlades til ministre at